

Τί είναι αγάπη;

Κουλουριάστηκε στη ζεστή αγκαλιά της μαμάς και ρώτησε, όπως έκανε πάντα, πριν μπει ακόμη, στην εφηβεία, όταν ήθελε να ακούσει μια εξήγηση, με την ήρεμη φωνή της μαμάς: “Μαμά, τί είναι αγάπη;”

Εκείνη, της χάρωσε τρυφερά τα μαλλιά, βυθίζοντας για λίγο, τις σκέψεις της, σε ξεχωριστές αναπολήσεις και είπε: “Τι είναι αγάπη..., είναι κάτι, που το νιώθεις, αλλά δύσκολα μπορείς να το περιγράψεις...”.

Σιώπησε για λίγο και μετά, συνέχισε: “Θα σου πω μια μικρή ιστοριούλα, μήπως καταλάβεις... Ήταν ένας άνδρας και μια γυναίκα, που απ’ την πρώτη ματιά, ένιωσαν πως είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο. Όσο περνούσε ο καιρός, ήθελαν να είναι μαζί, να βλέπονται, να ακούει ο ένας τη φωνή του άλλου, να ακουμπάει ο ένας τον άλλο, να είναι συνεχώς αγκαλιασμένοι, να φιλιούνται, να μη χωρίζονται ποτέ. Έτσι ένιωθαν και, όταν παντρεύτηκαν και, όταν έκαναν παιδιά και, για 20 χρόνια. Δεν άφηνε ο ένας το χέρι του άλλου... Είχε ανάγκη, ο ένας να ακουμπά στο δέρμα του άλλου... Και ξαφνικά, μια μέρα, ο άνδρας ένιωσε έναν έντονο πόνο στη μέση και είπε στη γυναίκα, ότι θα δοκιμάσει να κοιμηθεί μόνος του, σε έναν καναπέ, μήπως και σταματήσει ο πόνος... Έτσι και έγινε... Ο άνδρας κοιμήθηκε, μόνος, για πρώτη φορά ύστερα από 20 χρόνια... και ο πόνος στη μέση του, πέρασε... Συνέχισε να κοιμάται, μόνος, χωριστά απ’ τη γυναίκα του και η μέση του, δεν ξαναπόνεσε... Η γυναίκα, κοιμόταν μόνη της, στο διπλό κρεβάτι (τόρα, πάνω στο κρεβάτι, στην πλευρά του άνδρα, έβαζαν τα καθαρά ρούχα, πριν απ’ το σιδέρωμα) και πονούσε πολύ (όχι, όμως στη μέση της...), επειδή, παρά τις προσπάθειές της, ο άνδρας έπαψε να της πιάνει το χέρι, να την αγκαλιάζει, να τη φιλάει, ακόμη και να τη βλέπει, αφού δούλευε απ’ τις 8 το πρωί ως τις 8 το βράδυ... Όταν μια μέρα, η γυναίκα παρατήρησε, σοκαρισμένη, ότι ο άνδρας της, δεν φορούσε τη βέρα του, εκείνος αρκέστηκε να της πεί μια δικαιολογία... Εκείνη, δεν μίλησε... Είχε κάνει, άλλωστε, τόσες μάταιες προσπάθειες, τα δυο τελευταία χρόνια...”.

Σταμάτησε για λίγο και ύστερα, συνέχισε: “Δεν ξέρω, αν φαίνεται, τί είναι και πώς εκφράζεται η αγάπη... αλλά να ξέρεις ότι καθένας τη βλέπει σε διαφορετικά σημεία...”.

Έβαλε την κόρη της για ύπνο και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Ξάπλωσε στο διπλό κρεβάτι και πριν την πάρει ο ύπνος, άπλωσε το χέρι και, όπως κάθε βράδυ, αγκάλιασε με τρυφερότητα, τα καθαρά ρούχα για σιδέρωμα, που ήταν σε όλο το μήκος του κρεβατιού, απ’ την πλευρά του άνδρα της...

Την επομένη, η κόρη έδειχνε προβληματισμένη. “Μαμά”, είπε, “αν κάποιος έπαιρνε τα καθαρά ρούχα, απ’ την πλευρά του άνδρα, στο κρεβάτι, η γυναίκα τί θα έκανε; Τί θα αγκάλιαζε;” “Θα αγκάλιαζε, το μαξιλάρι”, είπε η μαμά. “Κι αν έπαιρναν και το μαξιλάρι;”, συνέχισε η κόρη. “Τότε, θα αγκάλιαζε τη μορφή του άνδρα της, που είχε μόνιμα μέσ’ τη σκέψη της και δεν έφευγε ποτέ, ούτε μπορούσε κάποιος να την πάρει... και ξέρεις κάτι; Όταν αγκάλιαζε τη μορφή αυτή, ένιωθε τόση δύναμη και αισιοδοξία, που καταλάβαινε..., ακόμη και πόσο δύσκολο είναι να νιώθεις ένα πόνο στη μέση και θέλεις να κοιμάσαι μόνος...”. Η κόρη άκουγε σκεπτική. Ήταν έτοιμη να πει ότι άρχισε να καταλαβαίνει, αλλά η μαμά συνέχισε. “Ο πόνος, όπου και να εμφανίζεται, εξασθενεί τον άνθρωπο, τον κάνει αδύναμο και η αδυναμία τον κάνει δυστυχισμένο. Γι αυτό... και ο άνδρας, που ένιωθε πόνο στη μέση και κοιμόταν μόνος, πιθανόν... αγκάλιαζε τη μορφή της γυναίκας, που είχε μέσα στο μυαλό του, για να παίρνει δύναμη...”.